Chronicle of Syrnarak

Door: OrangeSpaceman

Hoofdstuk 1 Alleen maar wraak

De bijtende stank van het vergiftigde water leek bijna vast te plakken in zijn neusgaten. De geur van het vuur recht voor hem kon de geur van de zure golven die tegen kust klotsten niet verbergen. Het leek bijna passend dat hij op zo'n desolate en afschuwelijke plek aan zijn eind leek te moeten komen. Hij keek naar de vreemde planten die vanuit het zand ontsproten en die, waar ze zaten, zelfs bedekt waren met een laagje zoutkristallen.
Fynor veegde wat van het zoute zand van zijn wijde broek. Niets leek de vreemde man met het geitenhoofd echt van streek te maken. Zelfs dit desolate op de hel lijkend landschap niet.
„Drakenvuur is verschrikkelijk", zei Syrnarak terwijl hij het zand tussen zijn vingers wreef.
„Dat is het zeker. Denk ik. Ik weet het eigenlijk niet, ik heb het nog nooit van dichtbij gezien", antwoordde Fynor en hij leek in de verte te staren.

„Je kunt de verwoesting zien die het hier aan deze kusten achterlaat. Heb je nog meer bewijs nodig?”
"Nou, het zou drakenvuur zijn geweest dat de Burned Fields heeft veroorzaakt, maar niemand heeft het overleefd dus hoe kunnen we daar zeker van zijn?"
„Wat kan anders zo'n moedwillige vernietiging veroorzaken? Niets dat door stervelingen is gemaakt. Het moeten draken zijn.”
„Nou, als jij het zegt”, antwoordde Fynor en glimlachte naar Syrnarak.

Ze zaten weer een tijdje in stilte. Kijkend naar de golven die langzaam aanrolden en weer wegspoelden, over elkaar buitelden op het strand, maar het nooit echt samensmolten.
"Wat doen we nu?" Fynors vraag verbrak de stilte en Syrnarak dacht even na. Hij kon niet terug. Alles was verloren, zijn dorp was volledig in de as gelegd, net als de velden waar ze de afgelopen weken doorheen trokken. Alleen de kust hier voor hen betekende voor hen een pauze, want Syrnarak zag geen veilige manier om de Xothirian Zee over te steken. Terugkeren was geen optie. Althans, in ieder geval nu niet.
„Ben je er nog, Syrn?” Fynor onderbrak Syrnaraks gedachten en hij wilde bijna uithalen naar de sater, zijn neusvleugels bewogen heftig en zijn ogen schoten vuur terwijl hij naar zijn metgezel keek.
„Er is alleen maar wraak in mijn gedachten. Ik kan niets anders bedenken, maar ik zie geen manier om dat te bereiken in onze huidige situatie”, antwoordde hij en zuchtte, de greep rond zijn grote strijdbijl ontspande voordat hij hem tegen de wand van de klif zette. „Niet in je eentje, nee, en ik moet toegeven dat je nou niet echt veel aan mij hebt bij dit soort uitdagingen. Dat betekent maar één ding: we hebben vrienden nodig.”

Syrnarak keek naar het grijnzende gezicht van de sater. Het was zo gemakkelijk om een dwaas te zien achter dat open, vriendelijke en vaak lachende gezicht, maar hij was niet zo dwaas als hij leek.

Syrnaraks hangende oren stonden ineens overeind, toen hij een geluid vanaf de top van de klif hoorde. Marcherende voeten kwamen dichterbij en deed Syrnarak fronsen. "Dat zijn ze niet. Ik heb ze een tijdje terug al waargenomen, maar het maakte allemaal een vrouwelijke indruk", zei Fynor met een sluwe glimlach op zijn gezicht. „Maelchon-krijgers", riep Syrnarak uit met een verbaasde blik op zijn gezicht. „Dat zou wel eens kunnen. Ik herinner me dat mijn kapitein me vertelde dat ze onlangs Shaldorn heroverden op de man die hen versloeg. Als ik me goed herinner, was die man…" „Erthar", onderbrak Syrnarak hem, zijn neusvleugels gingen weer op en neer toen de woede door zijn lijf schoot. „Shaldorn is het. Clyadia is me iets schuldig voor wat Erthar mijn volk heeft aangedaan."
De vurige blik in zijn ogen keerde terug toen hij eindelijk een manier zag om wraak te nemen terwijl het geluid van de marcherende voeten langzaam westwaarts verdween.